

[Bernhard Baunsgaard.]

i en af de væsentlige årsager til, at vi aldrig har kunnet få denne lovgivning til at virke, nemlig kroneforringelsen, det princip var socialdemokratiet ikke parat til at prøve endnu. Nej, det tvivler jeg såmænd ikke om. Jeg ved, at socialdemokratiet undertiden er meget tungt at sætte i gang. LO har jo for sit vedkommende været parat til at acceptere dette, at når det drejer sig om gevinster indvundet i løbet af en årrække, så må man tage hensyn til kroneforringelsen.

For at man kan forstå det, kan jeg måske nævne, at stiller man op en liste over, hvad der er sket med vor krone, og tager udgangspunkt i januar 1965, så vil man se, at kronen her i januar 1975 er faldet til ca. halvdelen i værdi — eller, hvis man hellere vil udtrykke det sådan: priserne er steget til det dobbelte. Det er ikke hvert år, vi har et lige stort fald. Ser vi på rækken fra 1965 til 1975 vil vi bemærke, at VKR-regeringens første år var det år, hvor kroneforringelsen var mindst. Da drejede det sig om 3 points, når vi har januar 1965 som udgangspunkt. Det år, hvor der var størst kroneforringelse, var til gengæld venstre-regeringens år, nemlig 1974, hvor kroneforringelsen drejede sig om 25 points, stadig væk med januar 1965 som udgangspunkt lig med 100.

Det er klart, at når man skal opfange denne kroneforringelse, der svinger fra 3 points til 25 points over en årrække begyndende i 1965, så må det være svært at gætte på et tal, der kan dække den, og det bliver endnu sværere, når man forestiller sig, at loven ikke bare skal dække situationen indtil 1975, hvor man kender udviklingen, men også skal dække situationen i de kommende år.

Derfor er der én ting, der er ganske sikker: det vil ikke lykkes og er ikke lykkedes for de to partier at gætte sig frem til det tal, der vil være så magisk, at det passer til udviklingen her i 1975, 1976 og 1977, for at sætte forventningerne til lovens varighed højt. I øvrigt tyder udviklingen her i 1975 på, at det, man har forudset, ikke slår til, sådan at loven vil blive dårligere i sine virkninger allerede i 1976.

Dette er en væsentlig ting for os, og når man kan finde frem til det, sådan som LO har gjort det, og sådan som vi har gjort det

fra radikal side, idet vi har peget på, at selvfølgelig er det pristalsregulering, der skal til for at finde ud af, hvor stor kroneforringelsen har været, og hvor meget den vil blive i fremtiden, ja, så er det mig ufatteligt, at det ikke kan lykkes at overbevise de to partier. De er dog ellers sammensat af folk, der i anden henseende må siges at være fornuftige.

Det er da noget væsentligt, om vi laver lovene på en sådan måde, at de kan vare, og sådan at deres virkemåde ikke opfattes som absurd af befolkningen. Efter vor opfattelse er det skæbnsvangert for retsopfattelsen, at vi ikke laver love, der virker rimelige og har en rimelig varighed.

Jeg har set, at den tidligere statsminister hr. Hartling har udtalt, at dette forslag er bedre end venstres oprindelige forslag. Ja, der skulle vel ikke så meget til, for at det blev det. Hvis man ser på, hvad der er sket, så kan man jo se, at man har taget det radikale forslag og sagt: hvad vil det radikale forslag om at regne med kroneforringelsen medføre at man skal betale i skat, og hvad skal vi så indføre af mærkelige regler — lægge 40.000 kr. til i nogle tilfælde, 100.000 kr. i andre, lægge 30 pct. til til at begynde med, og trække 6.000 kr. fra, og jeg ved ikke hvad, hvad skal vi lave af al den slags, op og ned og hen og ud og frem og tilbage — for at nå det samme?

Jeg skal nøjes med ét eneste taleksempel: en ejendom, der er anskaffet før 1966 for 300.000 kr. og solgt her i 1975 for 1 mill. kr., den bør, når man bruger de rigtige principper, belægges med en skat på ca. 195.000 kr. Venstre havde foreslået 176.000 kr. Det er rigtigt, at det er bedre, når man så i forliget er endt med 197.000 kr., hvor vi havde 195.000 kr. Men jeg vil jo nok sige, at når man erkender, at vore forslag er de rigtige til beskatning, så havde det været det eneste rimelige, om man også havde anvendt det rigtige princip, så vi fik en lov, der også til næste år rammer rigtigt.

Må jeg vende mig til den anden forligspartner. Jeg tror ikke, jeg citerer galt, når jeg citerer hr. Kampmann for at have sagt: „Forliget er fuldt ud tilfredsstillende“. Ja men hvad var det, man ville opnå fra socialdemokratisk side? Hvis jeg ikke husker meget galt, så mente socialdemokraterne i sin tid, at i forbindelse med disse arbejdsfrie